

တာဝေ

မမိဝါ

အားလုံး အားလုံး အားလုံး

ညမဖတ်ရ

ကျွန်းကန်းမ

အညာဆောင်းဗျ။ အေးချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ရောဗျို့။ တာတေတို့ အညာသားလေးတွေဆိုတာ ညရောက်ရင် မီးလှုံကြ၊ ပြီးရင် အိပ်ရာဝင် တာနဲ့ ဂုန်နီအိတ်ကို ချုပ်ထားတဲ့ စောင်တစ်ထပ်၊ အညာစောင် ထူထူတစ်ထပ် ခြုံပြီး ကွေးကြရတာပေါ့ဗျာ။

ဒီညနေ ထမင်းကလည်း စားကောင်းသဗျ။ ဖရဲကင်းလေးတွေ အချို့ ချက်လို့ ၊ ချဉ်ပေါင်ဖတ်ကို မြေပဲနဲ့ ရောထောင်းပြီး ကြက်သွန်နီ အကွင်းလိုက် လှီးထားတာလေးနဲ့ မြေပဲဆီမွှေးမွှေးလေး လောင်းပြီး သုတ်ထားတာလေးရယ်၊ အမဲခြောက်ကို ရေနည်း နည်းစိမ်ပြီး ဖုတ်ထားတာလေးလည်း ပါသဗျ။ အမဲခြောက် မီးဖုတ်ကို အမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထုထားတော့ မွနေတာဗျို့။ ပဲဆီလေး နစ်နေအောင် ဆမ်းပြီး စိမ်ထားတော့ ကောင်းချက်ဗျာ။

ကျုပ်ဖြင့် ထမင်း ဘယ်နှပန်းကန် ထည့်မိမှန်းတောင် မသိပါဘူးဗျာ။ လကဖြင့် ပြာသိုတောင် ကုန်ကာနီးပေါ့။ အအေးကတော့ နည်းနည်းမှ ကို မလျော့သေးပါဘူးဗျာ။

နေလုံးပျောက်ပြီး မိုးချုပ်တာနဲ့ စိမ့်လာတော့တာဗျို့။ ကျုပ်လည်း ဝိုင်းထဲမှာ စောစောပဲ မီးဖိုလိုက်တယ်။ အဘတို့ အမေတို့ က အသက်ကလေးတွေ ရကုန်ကြပြီလေဗျာ။ အအေးဒဏ် သိပ်မခံနိုင် ကြတော့ဘူးဗျ။ ကျုပ် မီးဖိုမီးစွဲတာနဲ့ ထင်းရုံထဲက ထင်းတုံးကြီးကြီးတွေ ဆွဲ လာပြီး မီးကူးအောင် လုပ်လိုက် တယ်။

"အမေ"

"ဟဲ့ ဘာတုံး တာတေရဲ့ "

"လာကြ၊ လာကြ၊ အဘကိုပါ ခေါ်ခဲ့၊ မီးဖိုပြီးပြီ၊ စောစောလေး

မီးလုံကြ၊ ဒီည တော်တော်အေးမယ့်ပုံပဲ၊ ခုတောင်မှ စိမ့် လာပြီ"

"ဪ အေး အေး လာပြီဟေ့၊ တော့် ကိုညဏ် တော့်သားတာတေ ခေါ်လို့၊ မီးဖိုပြီးပြီတဲ့ "

"အေး အေး၊ လာပြီ လူလေးရေ"

အဘက ကျုပ်ကြားအောင် လှမ်းပြောတယ်။ ခဏနေတော့ အမေနဲ့ အဘက အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကြတယ်ဗျ။ ကျုပ် ဖိုပေးထားတဲ့ မီးဖိုဘေးမှာ ။ ကျုပ်က ဖျာကြမ်းလေးပါ တစ်ခါတည်း ခင်းပေးထားတာဗျ။

အဘက ရေနွေးကရားရော အကြမ်းပန်းကန်တွေပါ ယူလာတယ်။ အမေက လက်ဖက်ခွက် ယူလာတယ်။ ဒါလည်း ကျုပ်တို့ အညာသူ အညာသားတွေရဲ့ စည်းစိမ်တစ်မျိုး ပေါ့ဗျာ။

"ကိုကြီးတာတေ၊ မီးတောင်လို့နေကြပြီလား"

ဟောဗျာ၊ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ရောက်ချ လာပြီ။

"ဟေ့ကောင်တွေ လာကွ၊ ဒီည အေးလို့ ကွ၊ အဘနဲ့ အမေကို မီးစောစော ဖိုပေးထားတာကွ"

"ဟဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ လာကြဟေ့၊ လက်ဖက်စား ပြီး ရေနွေးကြမ်းပူပူသောက်ကြ"

အမေက ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို လွှတ်ခင်တာဗျ။ စေတနာလည်း အားကြီးရှိတာ။ ဟိုနှစ်ကောင် ကလည်း အမေ တစ်ခုခုခိုင်းရင် ပျာနေကြတာမျိုး။ အမေ့ကိုလည်း ဒီကောင်နှစ်ကောင် တော်တော်ခင်တာဗျ။ အရီး၊ အရီးဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားကကို မချဘူးမျိုး။

"မထိုင်တော့ဘူး အရီး၊ ကျုပ်တို့ ကိုကြီးတာတေကို

လာခေါ်ကြတာဗျ၊ ဘလေးချစ်ခိုင်တို့ ဝိုင်းကို သွားမလို့ ဗျ"

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ ချစ်ခိုင်တို့ ဝိုင်းမှာ ဘာတွေ လုပ်စားကြမလို့ တုံး"

"မလုပ်စားပါဘူး အရီးရဲ့ ၊ မနက်က သတင်းကို သွားပြီး မေးစမ်းကြည့်မလို့ ပါ"

"ဟေ၊ ဘာသတင်းတုံးကွ ကျောက်ခဲရ၊ ငါလည်း ဘာမှ မသိရပါလား"

"ဟာ ကိုကြီးတာတေကလည်း ရွာရှေ့ဝိုင်းက ဘလေးချစ်ခိုင်တို့ ဝိုင်းမ ၂၁ မနက်အစောကြီး ကျီးကန်းတွေ ရောက်နေလို့ ဗျ။ လင်းတကျောဖြူကြီး တစ်ကောင်လည်း ပါတယ်တဲ့ "

"ဟာ ဒီကောင် ကျောက်ခဲ၊ ငါက အဟုတ်မှတ်လို့ ၊ ဝိုင်းထဲက သစ်ပင်တွေမှာ ကျီးကန်းနားတာ ဘာဖြစ်တုံးကွ၊ ဒါများ အထူးအဆန်းလုပ်လို့ ကွာ၊ လာ လာ၊ ဒီမှာ ပဲ မီးလို့ကြ"

"ဟာ ကိုကြီးတာတေကလည်း ကျုပ်စကားက ဆုံးတောင် မဆုံးသေးဘူးဗျ"

"ဟေ...ဒါဆိုလည်း ဆက်ပြောကွာ"

"ကျီးကန်းက ငါးကောင် ခြောက်ကောင်လောက် ရှိသတဲ့ ဗျ၊ အားလုံး တောကျီးကန်းကြီးတွေ ချည်းပဲတဲ့ ၊ အကောင်တွေကလည်း တော်တော်ကြီးတာတဲ့ ဗျ၊ ဘလေးချစ်ခိုင်က ဝိုင်းထဲဆင်း အလာမှာ ကျီးကန်တစ်ကောင်က ‘အာ၊ အာ၊ အာ’ ဆိုပြီး အသံမာမာကြီးနဲ့ အော်လိုက်သတဲ့ဗျ။ ဘလေးက ဒီကျီးကန်း အော်တာကြီးက တစ်မျိုးပါလားဆိုပြီး သရက်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျီးကန်းတွေက ဘလေးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ တာတဲ့ ဗျ၊ လူတွေတာတောင် မပျံဘူးတဲ့ ဗျ။"

ဘလေးက 'ရွှီး၊ ရွှီး' ဆိုပြီး လက်နဲ့ ဝှေ့ပြီး မောင်းတာလည်း နည်းနည်းတောင် မလှုပ်ဘူးတဲ့ ဗျ။ ကျီးကန်းတွေကလည်း အကြီးကြီးတွေဆိုတော့ ဘလေးချစ်ခိုင်က နည်းနည်း စိုးရိမ်သွားပြီး အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တယ် တဲ့ ဗျ။ ကိုကြီးတာတေ သိသားပဲဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင်က ဒီရွာမှာ လောက်လေးပစ် ပြိုင်ရင် အမြဲတမ်း နိုင်တဲ့ လူမို့လား၊ သူ့ရဲ့ လောက်လေးကိုင်းမှာ လေးကြိုး ချက်ချင်းတပ်၊ လောက်စာလုံးယူပြီး ဝိုင်းထဲကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်တဲ့ ဗျို့။ ဝိုင်းထဲရောက်တော့ ကျီးကန်းကြီးတွေက ရှိနေတုန်းပဲတဲ့ ဗျ။ အော်လည်း မအော်ဘူးတဲ့ ၊ ဘလေးကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေကြတာဆိုပဲ။ ကိုကြီးတာတေ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျီးကန်းဆိုတာ လောက်လေးတို့ လောက်လေးခွတို့ မြင်ရင် ချက်ချင်းထပျတာပဲမို့လား၊ ဒီကျီးကန်းတွေကတော့ မပျဘူးတဲ့ ဗျ။ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူးတဲ့ ဗျို့။ ဒီတော့ ဘလေးက သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် လောက်လေးကြီးနဲ့ ပစ်မလိုလုပ်ပြီး ခြောက်လှန့်လိုက်သတဲ့ ။ ဒါလည်း ကျီးကန်းတွေက နည်းနည်းမှ ကို မကြောက်ဘူးတဲ့ ဗျ။

ဒါနဲ့ ဘလေးက လောက်စာအိမ်မှာ လောက်စာလုံးထည့်၊ ကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်ရောတဲ့ ဗျ။ ဘလေးရဲ့ လောက်လေးကြီး ဘယ်လောက်ပြင်းတယ် ဆိုတာ ကိုကြီးတာတေ သိတာပဲဟာ၊ ဖုန်းခနဲ ထိပြီး ကျီးကန်းကြီး ဘုန်းခနဲ မြေကြီးပေါ် ကျလာရောတဲ့ ဗျို့။ ဒီတော့မှ ကျန်တဲ့ ကျီးကန်းတွေက ထပျသွား ကြတာတဲ့ ဗျ။ ဒါတောင် အဝေးကို ပျံတာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ဝိုင်းအပေါ်မှာ ဝဲနေကြတာတဲ့ ဗျ။ အော်လည်း မအော်ကြဘူးတဲ့ ဗျို့။ ကျီးကန်းဆိုတာ သူတို့ ကျီးအုပ်ထဲက တစ်ကောင်ထိရင် ကျန်တဲ့ အကောင်တွေက တအာအာနဲ့ ဝိုင်းအော်တဲ့ အမျိုးပဲဗျ။ ဒီကျီးကန်းကြီးတွေက တစ်ကောင်မှ မအော်ဘူးတဲ့ ဗျ။ မြေကြီးပေါ် ကျလာ တဲ့ ကျီးကန်းကြီးက ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နဲ့ ဖြစ်နေ

တုန်းမှာ တဲ့ ဗျာ အုန်းပင်ပေါ်မှာ နားနေတဲ့ လင်းတကြီး တစ်ကောင်က ချက်ချင်း ထိုးဆင်းလာသတဲ့ ဗျာ၊ လင်းတကြီးမှ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး တဲ့ ကိုကြီးတာတေရေ။ ကျောဖြူကြီးဆိုပဲ။ တစ်ခါတည်း အဲဒီလင်းတကျောဖြူကြီးက ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတဲ့ ကျီးကန်း ကြီးပေါ် ကားရားခွရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ ဝပ်ပေးလိုက်တာတဲ့ ဗျာ။ ဘလေးချစ်ခိုင်လည်း အံ့သြပြီး ကြည့်နေတုန်း ရှိသေးသတဲ့ လင်းတအောက်က ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတဲ့ ကျီးကန်းကြီးက ချက်ချင်း ကောင်းသွားပြီး လင်းတကြီးရော ကျီးကန်းကြီးပါ ထပျံ သွားကြရောတဲ့ ဗျို့။"

"ဟာ...ဟုတ်လား၊ ထူးဆန်းလှချည်လားကွ၊ ဘလေးချစ်ခိုင်က သူ့လောက်လေးကြီးနဲ့ ထပ်မပစ်ဘူး လားကွ ကျောက်ခဲရ"

"ဟာ ကိုကြီးတာတေကလည်း ဘလေးလည်း အံ့သြပြီး ကြည့်နေတော့ ဘယ်ပစ်မိမှာ တုံးဗျာ"

"အေးကွ ကျောက်ခဲရ၊ ထူးတော့ ထူးဆန်းသားကွ၊ ဒီလင်းတနဲ့ ဒီကျီးကန်းတွေက ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့ တုံး"

"ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ ကိုကြီးတာတေရ"

ဘာမှ မပြောတဲ့ တုံ့ဆိုဘာဝေ သံမဏိတောင် ဝင်ပြောတာဗျာ။

"အေး ပြောပါဦးကွ သံမဏိရ"

"အဲဒီလင်းတကြီးနဲ့ ကျီးကန်းတွေက ချက်ချင်း ပျံသွားဘူးတဲ့ ဗျာ၊ ဘလေးချစ်ခိုင်တို့ ဝိုင်းပေါ်မှာ တော်တော်ကြာအောင် ဝိုင်းပတ်ပြီး ပျံနေကြတာတဲ့ ၊ ကျီးကန်းတွေကတော့ မအော်ဘူးတဲ့ ဗျာ၊ လင်းတကျောဖြူကြီးက ‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး’ ဆိုပြီး အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ အော်သွားသတဲ့ ။ ဘလေးလည်း ငှက်တွေ ပျောက်သွားတော့မှ အိမ်ပေါ်တက်လာတာတဲ့

ဗျ"

"နေပါဦးကွ၊ မင်းတို့ အခုသိထားတာလည်း စုံနေမှ ပဲ၊ ဘလေးဆီကို သွားပြီး ဘာကိုမေးဦးမှာ တုံးကွ"

"ဟာ ဒါက ရွာထဲကလူတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြောကြ တာပဲရှိတာ ကိုကြီးတာတေရ၊ ဘလေးချစ်ခိုင် ပြောတာ ကြားရမှ အမှန် ကို သိမှာ မဟုတ်လား။ လူဆိုတာ တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ပြောကြတာဗျ၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသားတွေက သူများ ထက်တောင် ပိုကြသဗျ။ တစ်စိတ်ကို နှစ်အိတ်လောက် လုပ်ပြောချင်ကြ တာ၊ ကဲ လာပါဗျ၊ ကိုကြီးတာတေကလည်း "

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို မရမက ကပ်ခေါ်နေတာဗျ။

"တာတေရယ်၊ လိုက်သွားလိုက်ပါဟယ်၊ နင့်ညီတွေက လိုက်စေချင် လို့ တကူးတက လာခေါ်နေတဲ့ ဟာ"

နောက်ဆုံးတော့ ဘလေးချစ်ခိုင်တို့ ဝိုင်းထဲကို ကျုပ် ရောက်ခဲ့ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားဗျ။ ဘိုးညီလေးတို့ ဘိုးရှုံတို့ တော င် ရောက်နေလို့ ဗျို့။ မီးဖိုဘေးမှာ ဝိုင်းနေတာ လူကြီးရော လူငယ်ပါဆို ရင် ဆယ်ယောက်လောက်ရှိတယ်။

"ဟာ တာတေတောင် ရောက်လာပါလားဟေ့ ချစ်ခိုင်ရေ၊ မင်းသတ င်းကို တာတေ ကြားသွားလို့ ရှိမယ်ကွ"

"အခုမှ ကြားတာ ဘလေးရဲ့ ၊ ဒီကောင်တွေ ကျောက်ခဲတို့ လာပြော မှ သိရတာ။ ဘယ်လိုတုံး ဘလေးရဲ့ ၊ ထူးဆန်းလိုက် တာဗျာ၊ ဘလေး လောက်လေးချက် ထိသွားတဲ့ ငှက်ဟာ အသက်ရှင်တယ်ဆိုတာ ရှိဖူးလို့ လား"

ကျုပ်က မေးလိုက်တော့ ဘလေးက သဘောကျပြီး ပြုံးနေတယ်ဗျ။

"ဘယ်မှာ လာပြီး ရှိမှာ တုံးကွာ တာတေရာ၊ အခုမနက် က ငါပစ်လိုက်တာ ခါတိုင်းထက်တောင် အားစိုက်လိုက်သေး တာကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ တုံး ဆိုတော့ ကျီးကန်းကြီးတွေက နှစ်ပေလောက်ကို ရှိတာဟေ့။ ဒီတော့ ငါ အားကုန်ဆွဲပြီး ပစ်လိုက်တာ၊ လောက်လေးကိုင်းဆိုတာ မကျိုးရုံပဲရှိတာ၊ ဒီပစ်ချက်မျိုး ထိလို့ ကတော့ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ငှက်ပဲဖြစ်ဖြစ် မသေဘဲ မရှိနိုင်ပါဘူးကွာ"

"နှစ်ပေ ဟုတ်လား ဘလေး၊ တော်တော်ကိုကြီးတဲ့ ကျီးကန်းတွေပါလားဗျ"

"ဒီလိုကွ တာတေရာ၊ ကျီးကန်းက နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ မြို့ကျီးကန်းနဲ့ တောကျီးကန်းကွ၊ မြို့ကျီးကန်းက နှုတ်သီးကနေ အမြီးဖျားအထိ ဆယ့်ငါးလက်မလောက် ရှိတယ်၊ အကောင်လည်း သေးတယ်၊ တောကျီးကန်းက နှုတ်သီးဖျားကနေ အမြီးအဖျားအထိ လက်မနှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့် နှစ်လက်မလောက် ရှိတယ်ကွ၊ အခုကောင်ကြီးတွေက နှစ်ဆယ့်လေးလက်မလောက် ရှိတာပေါ့ ကွာ"

"ဟာ၊ ဘလေး တိုင်းဖူးတယ် ဟုတ်လား"

ကျုပ်က အံ့ဩတကြီးနဲ့ ဘလေးချစ်ခိုင်ကို မေးလိုက်တာဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင်က လူဖလံလေးဗျ။ အရပ် ပုပျပ်ပျပ်နဲ့ ခပ်သေးသေးလေး။ အသားလတ်လတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးလေးနဲ့ ဗျ။ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မာလေး သဲ့သဲ့ပါတယ်။ သူပစ်တဲ့ လောက်လေးနဲ့ သူ့အရပ်က အတူတူပဲလို့ ထနောင်းကုန်းသား တွေက ဘလေးကွယ်ရာမှာ ရယ်စရာတောင် ပြောကြတာဗျ။

"ဟကောင် တာတေရာ၊ ငါ့ကို ထနောင်းကုန်း၊ ဘန့်ဘွေးကုန်း၊ မီး

လောင်ကုန်းသား တွေက ငှက်မုဆိုး ချစ်ခိုင်လို့ ခေါ်ကြတာ မင်း မသိဘူးလား။ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ငါ့လောက် ငှက်ကျမ်းကျေတဲ့ သူ၊ ငှက်နားလည်တဲ့ သူ ဘယ်ရှိလို့ တုံး"

ဟုတ်သားဗျ။ ဘလေးကို ငှက်မုဆိုးလို့ ခေါ်ကြတာ။ ဘလေးက ယုန်လည်း မပစ်ဘူး၊ တခြား သားကောင်လည်း မလိုက်ဘူး၊ ငှက်တစ်မျိုးပဲ ပစ်တဲ့ လူဗျ။ ဘလေးတို့ ပစ်လိုက်ရင်လည်း တစ်ချက် တစ်ကောင်ပဲပျို့။

"နေဦး ချစ်ခိုင်ရဲ့ ၊ ဘိုးတွေ့ကြည့်တာတော့ အုန်းပင်ပေါ် နားနေတဲ့ လင်းတကျောဖြူကြီးနဲ့ ဒီတောကျီးကန်းကြီး တွေက အတူတူလာတာပဲ ဖြစ်မယ်ကွ"

ဘိုးညီလေးက ပြောတာဗျ။

"ဟာ သေချာတာပေါ့ ဘိုးရာ၊ ဒါကြောင့် လင်းတကြီးက ချက်ချင်း ထိုးဆင်း လာပြီး ကျီးကန်းကို အသက်ရှင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ပြန်တော့လည်း အတူတူ ပျံသွားကြတာပဲလေ"

ဘိုးညီလေးက ပြောတာဗျ။

"ဟာ သေချာတာပေါ့ ဘိုးရာ၊ ဒါကြောင့် လင်းတကြီးက ချက်ချင်း ထိုးဆင်း လာပြီး ကျီးကန်းကို အသက်ရှင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ပြန်တော့လည်း အတူတူပျံသွားကြတာပဲလေ"

"ထူးတော့ အတော်ထူးတာပဲကွ၊ ငါတော့ တယ်ပြီး မသင်္ကာဘူး ချစ်ခိုင်ရာ"

ဘိုးရုံကလည်း မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"ဘာကိုတုံး ကိုရုံရဲ့ ၊ ဘာကို မသင်္ကာတာတုံး"

ဘိုးညီလေးက ဘိုးရုံကို လှည့်မေးတယ်။

"ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဒီကျီးကန်းတွေဟာ သာမန်မဟုတ် ဘူးထင်တယ်ဗျ။ တစ်ခုခု လုပ်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်မယ်ဗျ"

"ဗျာ...ဘယ်လို တစ်ခုခုလုပ်ထားတာတုံး ဘိုးရုံရဲ့ ၊ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါဗျာ"

ဘလေးချစ်ခိုင်က ဘိုးရုံပြောတာကို နားမလည်လို့ ပြန် မေးလိုက်တာဗျ။

"ဘိုးပြောတာက ဒီလိုကွဲ့ မောင်ချစ်ခိုင်ရဲ့ ၊ ကဝေတွေ၊ စုန်းတွေနဲ့ များ ပတ်သက်နေသလားလို့ တွေးမိလို့ ပါကွာ"

ဘိုးရုံပြောတာကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စား သွားကြပြီဗျ။

"နို့...အဲဒီလိုဟာမျိုး ကိုရုံ မြင်ဖူး၊ ကြားဖူးတာ ရှိလို့ လား"

ဘိုးညီလေးက ဘိုးရုံကို ပြန်မေးတယ်။ ဒီတော့ ဘိုးရုံက ခေါင်းလေး ညိတ်ပြီး ပြောသဗျ။

"ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ကျုပ်တို့ ရွာမှာ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ‘မမင်းယု’ လို့ ခေါ်တယ်၊ ရွာထဲမှာ ဘာရောဂါဖြစ်ဖြစ် သူကုရင် ပျောက်တာပဲဗျ။ ဟိုဆေးလိုလို၊ ဒီဆေးလိုလိုနဲ့ တကယ်တော့ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ဘာဆေးမှ တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ သူ့လက်နဲ့ ထိရုံ၊ သပ်ချရုံနဲ့ ကို ပျောက်တာ"

"ဟာ... တော်တော်စွမ်းတဲ့ ဘွားတော်ကြီးပါလား"

ကျောက်ခဲဗျ။ ကျောက်ခဲက တအံ့တဩနဲ့ ဝင်ပြောတာ။ ဘိုးရုံက တော့ ဆက်ပြောတယ်။

"ကျုပ်တို့က ကျုပ်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောတယ်ဗျ၊ 'လူလေး အဲဒီမယ်မင်းယုကြီးကို လမ်းမှာ တွေ့ရင် မကြည့်မိစေနဲ့ ၊ ဘာသာပဲနေ ကြားလား၊ ဒီမိန်းမကြီးက ဝမ်းတွင်းစုန်းမကြီးကွ မောင်ရဲ့ရဲ့ ' လို့ ပြောသဗျ"

"နေပါဦး တိုးရဲ့ ၊ ဝမ်းတွင်းစုန်း ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာတုံးဗျ"

ကျောက်ခဲ မေးပြန်ပြီဗျို့။ တိုးရုံက ဒီတစ်ခါတော့ ကျောက်ခဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသဗျ။

"ဝမ်းတွင်းစုန်း ဆိုတာ မွေးကတည်းက အလိုလိုကို စုန်းပညာ တတ်နေတာကွဲ့၊ ကလေးချင်း ကစားနေတုန်း သူများ အရိပ်ကို သူ့ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်ရင် အပေါက်ခံရတဲ့ ကလေးဟာ ဖျားတော့တာပဲကွ၊ ဒီလောက်တော့ ငါ့မေးဖို့ မလိုပါဘူး ကျောက်ခဲရာ၊ မင်းဆရာ တာတေကိုမေးရင် သိပါတယ်ကွ"

တိုးရုံက ပြောတော့ အားလုံးက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြတယ်ဗျ။

"ကျုပ်လည်း ဒီလောက်တော့ မသိပါဘူး တိုးရဲ့ "

လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ တိုးရုံက သူ့စကားကို ဆက်တယ်။

"အဲဒီမိန်းမကြီးက သူ့ဝိုင်းထဲမှာ တောကျီးကန်းကြီး တစ်ကောင်ကို သူ့ပညာနဲ့ မွေးထားသတဲ့ ဗျို့၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ အသုံးပြတ်တော့မယ် ဆိုရင် သူ့တောကျီးကန်းကြီးကို လွှတ်လိုက်တာပဲတဲ့ ဗျ။ ကိုယ့်ရွာမှာ ဖြစ်ဖြစ် ၊ အနီးအနားရွာတွေ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ တောကျီးကန်းကြီးက အိမ်ခေါင်မှ နားပြီး 'အာ၊ အာ၊ အာ၊ မ...ဝါ၊ အာ၊ အာ၊ မ...ဝါ' လို့ အော်သတဲ့ ဗျ။ ဒါဆိုရင် အဲဒီအိမ်က လူတစ်ယောက် ဖျားရင်ဖျား၊ ဗိုက်အောင့်ရင်အောင့် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တာပဲတဲ့ ဗျို့။ ဟိုဆရာ၊ ဒီဆရာ ကြိုက်တဲ့ ဆရာနဲ့ ကုပျောက်ကို မပျောက်ဘူးတဲ့ ဗျ။ နောက်ဆုံး မယ်မင်းယုကြီး ပင့်ပြီး ကု

တော့မှ ပျောက်တာတဲ့ ဗျို့။ သူက ဆေးကုခ များများ မတောင်းဘူးတဲ့ ဗျ
၊ ဆန်တစ်ပြည်နဲ့ ငွေငါးမတ်တင်ရဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဆေးမကုရတဲ့
နေ့ ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုပဲဗျ။ မိန်းမကြီးဆိုတာ ရွှေလက်ကောက်ကြီးတွေ
ဝတ်လို့ ဗျ၊ ရွှေဆွဲကြိုး တုတ်တုတ်ကြီးလည်း ဆွဲလို့ ပေါ့ဗျာ။ စုန်းလား၊
ကဝေလားတော့ မသိဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဘိုးကတော့ ကျုပ်ကို အဲဒီလို
တိုးတိုးမှာ တာပဲဗျ၊ ကျုပ် နည်းနည်းကြီးလာတော့ မယ်မင်းယုဝိုင်းနား
ရောက်ရင် သူမွေးထားတယ်ဆိုတဲ့ တောကျီးကန်းကြီးကို လိုက်ရှာကြ
ည့်တာပဲဗျ"

"တွေ့ရော တွေ့လား မောင်ရုံရဲ့ "

"တွေ့တော့ တွေ့တယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘိုးပြောတဲ့
တောကျီးကန်းကြီး ဟုတ်လား မဟုတ်လားတော့ ကျုပ်မသိဘူးဗျ"

"ကိုရုံဘိုးက သေသေချာချာသိလို့ ပြောတာရှိမှာ ပေါ့"

ဘိုးညီလေးက ဘိုးရုံကို ပြောတယ်။

"ဟုတ်တယ် ဘိုးညီလေးရဲ့ ၊ ကျုပ်ဘိုးက အားကြီး စကားနည်းတာ၊
မဟုတ်တဲ့ စကားဆို နည်းနည်းမှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မယ်မင်းယု
အကြောင်းကိုလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တော့ ကျုပ် ဘိုးက ပြောမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဘက် ရွာတွေမှာ ဒီမိန်းမကြီးကို ‘ဆေးဝါးမစု၊ မမင်းယု
, လို့ တောင် ပြောကြတာဗျ။ မီးနေသည် ကလေးမွေးလို့ မရရင် သူ့သာ
သွားခေါ်လိုက်၊ ရှောရှောရှူရှူကို မွေးနိုင်တာဗျို့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကလူတွေ
အပြင်ထွက် ပေးရသတဲ့ ဗျ။ ညဘက်ဆိုရင် တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ မှုတ်
ပေးရတာတဲ့ ၊ မှောင်ကြီးထဲမှာ မှ သူက မွေးပေးတာဆိုပဲ။ အဲဒီအချိန်မှ
အိမ်ခေါင်ပေါ်က သူမွေးထားတဲ့ ကျီးကန်းကြီးက ‘အာ၊ အာ၊ အာ၊ မ...ဝါ၊
မ...ဝါ’ လို့ အော်နေတာတဲ့ ဗျ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေကတော့ ဒါကို ဘယ်သတိ

ထားမိမှာ တုံးဗျာ၊ ကျုပ်ဘိုးကတော့ သေသေချာချာကို သတိထားမိတာ ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က စိတ်ထဲ တယ်ပြီး မသင်္ကာဘူးလို့ ချစ်ခိုင်ကို ပြောတာပါ။ မနက်က မင်းပစ်လိုက်တဲ့ ကျီးကန်းဟာ တစ်ခုခုနဲ့ များ ပတ်သက်နေသလား လို့ တွေးမိလို့ ပါ။"

ဒီတော့ ဘလေးချစ်ခိုင်က ပြန်ပြောသဗျာ။

"ဘိုးရုံပြောတာလည်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က တော့ နောက်တစ်ခါ တွေ့လို့ ကတော့ ကျီးကန်းရော လင်းတ ရော ဘာ ကောင်ကိုမှ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ် လောက်လေးနဲ့ အသေကို ဆော်တော့မှာ ဗျို့။"

အဲဒီလိုပြောရင်းနဲ့ ငှက်တွေအကြောင်း စကားရောက်သွားပြီး ဘလေးချစ်ခိုင်ပြောတဲ့ ငှက်တွေ အကြောင်းကို နားထောင် ကြရတော့တာ ပေါ့ဗျာ။ ဘလေးချစ်ခိုင်ကလည်း ငှက်မုဆိုးဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ကို ငှက်ကျမ်းကျေတဲ့ သူပဲဗျို့။

ဘလေးချစ်ခိုင်က ကျီးကန်းအကြောင်း၊ သပိတ်လွယ် အကြောင်း၊ ယောက်ဖခွေးခေါ်ငှက် အကြောင်း၊ သာလိကာ၊ ဗွတ်ကလုံ၊ ဗွတ်ကုလား၊ စွေ၊ ဝရောင်း၊ ငှက်ကျား၊ မြေလူး၊ နံပြီစုတ်၊ ငုံး၊ ငှက်ဘီလူး၊ စာဘုန်းကြီး၊ စာဝတီး၊ တစ်တီတူး၊ ဘုမ္မတီး၊ ဇီးကွက်၊ ဒီးဒုတ်၊ လင်းဝက်၊ လင်းဆွဲ၊ ချိုးငှက်၊ ပျံလွှား၊ ငှက်ခါးနဲ့ လင်းယုန်တွေ၊ စွန်တွေ၊ လင်းတတွေ အကြောင်းပါ ပြောပြတာများ နားထောင်လို့ ကောင်းသလောက် ဗဟုသုတလည်း တော်တော်ရတာဗျို့။ အဲဒီညက ဆယ်နာရီကျော်မှ ကျုပ်တို့ အိမ်ပြန်ကြတာ။ ကျုပ်အိမ် ရောက်တော့ အဘနဲ့ အမေတောင် အိပ်ပျော်နေကြပြီဗျာ။

မနက်အိပ်ရာက နိုးတော့ အမေ ဘယ်အချိန်က ထပေါင်းထားမှန်း မ

သိတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းက အဆင်သင့်ကြိုလို့ ဗျ။ ပဲပေါင်းလေးဗျ။ ပဲ
လွန်းဖြူဖြူလေးတွေနဲ့ ပေါင်းထားတဲ့ ကောက်ညှင်း ပဲပေါင်းလေးဗျ။ နှ
မ်းလှော် ထောင်းကလေးနဲ့ အဘရယ်၊ အမေရယ်၊ ကျုပ်ရယ်
အတူတူဝိုင်းပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်း ပူပူလေး ‘ဖူးခနဲ’ မှုတ်ပြီး လက်ထဲ
မှာ ကျစ်အောင်ဆုပ်လိုက်၊ နှမ်းထောင်းနဲ့ တို့ ပြီး စားလိုက်နဲ့ ကျုပ်ဖြင့်
လွှတ်ပျော်တာဗျ။ ကောက်ညှင်းပေါင်း စားရင်း အဘက ကျုပ်ကို မေးတ
ယ်။

"လူလေး ညက ချစ်ခိုင့်တို့ ဝိုင်းကို သွားတာ ဘာတွေများ သတင်း
ထူးတုံးကွ"

အဘမေးတော့ ကျုပ်က ပြောရတော့တာပေါ့ဗျာ။

"အဘရေ..မနေ့ကညက ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိပြောတာ အမှန်ပဲဗျ။
မနက်စောစော သူ့ဝိုင်းထဲကို ရောက်နေတဲ့ တောကျီးကန်းကြီးတွေကို
ဘလေးချစ်ခိုင့်က ခြောက်လှန့်ပြီး မောင်းတာ နည်းနည်းမှ ကို မကြော
က်ဘဲ ဘလေးကို မျက်လုံး ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီး တွေ့နဲ့ ကြည့်နေတာ
တဲ့ ဗျို့။ ဒါနဲ့ ဘလေးက ဒေါသဖြစ် လာပြီး အိမ်ပေါ်တက်၊ သူ့လက်စွဲ
တော် လောက်လေးကြီးမှာ လေးကြိုးတပ်ပြီး လောက်စာလုံးနဲ့
ကျီးကန်း တစ်ကောင်ကို ပစ်ချလိုက်တာ ဘုန်းခနဲ ပြုတ်ကျရောတဲ့ ဗျ။
အဲဒီကျီးကန်း ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘလေးတို့ ဝိုင်းထဲက
အုန်းပင်ကြီးပေါ်ကနေ လင်းတကျောဖြူကြီး တစ်ကောင် ထိုးဆင်း
လာပြီး ပြုတ်ကျတဲ့ ကျီးကန်းအပေါ်မှာ ကားရားကြီး ခွနားတယ်ဆိုပဲ။
ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ အသက်ငင်နေတဲ့ ကျီးကန်းကို ဖိထားလိုက်တာ
ဘလေးပစ်ထားတဲ့ ကျီးကန်းက အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားပြီး
ထပျံသွားတော့တာပဲတဲ့ အဘရေ။ အဲဒီလင်းတကြီးနဲ့ ကျီးကန်းတွေက

ဘလေးတို့ ဝိုင်းပေါ်မှာ တော်တော် ကြာအောင် ဝဲပြီး ပျံနေသေးတာဆိုပဲ ။ နောက်တော့မှ ပျံထွက်သွားကြတာတဲ့ အဘရေ"

"အင်း..ချစ်ခိုင်ကလည်း ငှက်မုဆိုးပဲလေ၊ တစ်သက်လုံး ငှက်ပစ်လာ တဲ့ ကောင်ပဲ၊ လက်ကလည်း တော်တော်တည့်တာ ကလား၊ ချစ်ခိုင်သာ မိမိရရ ပစ်ရလို့ ကတော့ လွဲသွားတယ်ဆိုတာ ရှိကို မရှိတာကွ။ ဒီတော့ လည်း ငှက်တွေက သူ့ကိုမြင်ရင် မုန်းနေ ကြတယ် ထင်ပါရဲ့ လူလေးရ ယ်။ မြွေသားစားတဲ့ လူကို မြွေတွေ က သိသလိုနေမှာ ပေါ့လေ။ ငှက် တွေကလည်း ချစ်ခိုင်ကို ငှက်မုဆိုး ဆိုတာ သိနေသလားမှ မသိတာ"

"ဒါပေမဲ့ အဘရဲ့ ဒီတောကျီးကန်းကြီးတွေက နည်း နည်းတော့ ထူး ဆန်းတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်ဗျ၊ အကောင်ကြီး တွေကလည်း အကြီးကြီးတွေဆိုပဲ"

"အေးလေ၊ ကျီးကန်းပဲ၊ ကျီးကန်းဘာသာ လာပေါ့၊ ဘာလို့ လင်းတ ကျောဖြူကြီးနဲ့ ပေါင်းပြီး လာကြတာတုံး။ ပြီးတော့ သေတော့မယ့် ကျီး ကန်းကို လင်းတက ဆင်းပြီး ဆေးကုပေးသလို လုပ်တာတော့ အဘလ ည်း အံ့ဩတယ်ကွ၊ ဒါ မရိုးလောက်ဘူးထင်တယ် လူလေးရဲ့ "

အဲဒီလို ပြောရင်းနဲ့ အဘနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ငှက်တွေအကြောင်း ရောက်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။ အဘက ကျုပ်ကို တောကျီးကန်းတွေ အကြောင်း ပြောပြတယ်ဗျ။

"တောကျီးကန်းတွေက ထူးခြားတယ် လူလေးရဲ့ ၊ ဒါလည်း အဘ ဒီ လောက်သိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းဘလေးချစ်ခိုင် ပြောပြတာပါ။ တပို့တွဲဆိုရင် ကျီးကန်းတွေ မိတ်လိုက်ကြရောဆိုပဲကွဲ့၊ ကျီးဖိုက သူသ ဘောကျတဲ့ ကျီးကန်းမဆီကို သွားပြီး ခြေထောက်ကလေး မြှောက်ပြ၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး အတောင်ဖြန့်ပြ၊ အမြီး ကို ကြွပ်တာတဲ့ ကွ၊ ငှက်မကို မှူဆွ

ယံတွဲ သဘော နေမှာ ပေါ့ကွာ။ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း ငှက်ဖိုက အစာလေး ချီ လာပြီး ငှက်မရှေ့မှာ ချပေးသတဲ့ ၊ ငှက်မက သဘောတူရင် ကျီးဖိုယူလာတဲ့ အစာကို စားလိုက်ရောတဲ့ ၊ သဘောမကျရင်တော့ ယူလာတဲ့ အစာကို မစားဘူးတဲ့ ဗျ"

"ဟာ...ကျီးကန်းတွေက ဒီလောက်တောင် သိသတဲ့ လား အဘရဲ့ ၊ နေပါဦး၊ ဒါတွေကို အဘက ဘယ်လိုလုပ် သိတာ တုံးဗျ"

"ဪ တာတေရယ်၊ ချစ်ခိုင် ပြောတာပါဆိုမှ ဟယ်၊ စောစောကတင် နင့်အဘပြောပြီဟာ"

အမေက ကျုပ်ကို ငေါက်တာဗျ။ နေဦး၊ ကျုပ်ပြောရဦး မယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့ အညာမှာ က ကိုယ့်အဘနဲ့ အသက်သိပ်မကွာတဲ့ ငယ်တဲ့ လူကို ဦးလေးလို့ မခေါ်ဘူးဗျ။ ဘလေးလို့ ခေါ်ကြတာ။ ကိုယ်နဲ့ အမျိုးတော်လို့ ရယ် မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ တစ်လက်စတည်း ပြောရဦးမယ်။ လောက်လေးဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင်မှ သိမှာ ဗျ။ လေးကိုင်းကို ဝါးနဲ့ လုပ်ရတာ၊ ဝါးကောင်းကောင်း ကိုရှာ ပြီး ခုတ်ရတယ်။ ပြီးရင် လေးကိုင်းကို ရေနံ သုတ်လိုက်၊ ကျပ်တင်လိုက် လုပ်ရတယ်။ လေးကိုင်းရဲ့ ထိပ်နှစ်ဖက်မှာ လေးကြိုးတပ်ဖို့ အချိုင့်လေး ထွင်းရတယ်။ ဒါမှ လေးကြိုး ပြုတ်မထွက်မှာ ပေါ့ဗျာ။

ဘလေးချစ်ခိုင်မှာ တော့ အသင့်လုပ်ပြီးသား လေးကိုင်း ငါးခုလောက်ကို ရှိတာဗျ။ ပြီးရင် လက်ကိုင်နေရာမှာ လေးကိုင်းရဲ့ အလယ်တည့်တည့်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီနေရာမှာ လက်ကိုင်ကို ကြိမ်နဲ့ သေသေချာချာ ဖွတ်မြီးထိုး ထိုးရတာဗျ။ လေးကြိုးက နှစ်ချောင်း တွဲဗျ။ အလယ်တည့်တည့်မှာ ကြိမ်နဲ့ ပဲ လောက်စာအိမ် ထိုးရတယ်။ ဒါက လောက်စာလုံး ထည့်မယ့်နေရာပေါ့ဗျာ။ လေးကြိုးတပ်ပြီးရင် လေးကိုင်းက ကွေးသွား

တာပေါ့ဗျာ။ မြားနဲ့ ပစ်တဲ့ လေးကိုင်းလို ကွေးသွားတာပေါ့။ ပစ်တော့မယ်ဆိုရင် လောက်စာအိမ်မှာ လောက်စာလုံး ထည့်ပြီး တစ်ဖက်က ကိုင်ထား၊ နောက်လက်တစ်ဖက်က လေးကိုင်းကို ကိုင်းပြီး လေးကြိုးကို အဆုံးအထိ ဆွဲပြီး လက်ကို လွှဲပစ်ရတာဗျ။ မပစ်တတ်ရင် လေးကိုင်း ကိုင်ထားတဲ့ လက်မကို လောက်စာလုံးက သွားထိပြီး လက်မကြီး ရောင်လာရောဗျို့။ ပစ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ လေးကိုင်းကို နည်းနည်းလေးခတ် လိုက်ရတယ်။ ဒါမှ လက်မကို မမှန်မှာ "

အဘက စကားဆက်တယ်ဗျ။

"နောက်ပြီး ငှက်ဆိုတာက မျက်စိ လွှတ်ကောင်းတယ်ဆိုပဲ လူလေးရဲ့ ၊ အဝေးကြီးကို မြင်နိုင်တာတဲ့ ဟေ့၊ ဒါကြောင့် လည်း လေထဲမှာ ဝဲနေတဲ့ စွန်တွေ သိမ်းငှက်တွေဟာ မြေပြင်က ကြက် ကလေးတွေကို သေသေချာချာ မြင်နိုင်လို့ ဆင်းပြီး သုတ်ကြတာပေါ့ လူလေးရ၊ အကြားအာရုံလည်း တော်တော် ကောင်းတယ်ဆိုပဲ၊ အနံ့ခံတော့ မကောင်းဘူးတဲ့ ကွ"

"ဒါလည်း ဘလေးချစ်ခိုင် ပြောတာပဲလား အဘ"

"တခြားလူတွေလည်း ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခိုင်လောက်တော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးကွ၊ ဒီကောင်က ငှက်ပစ်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး ၊ ငှက်တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင် လူလေးရ၊ နေဦးကွ၊ ချစ်ခိုင် အဘကို ပြောတာရှိသေးတယ်။ တပို့တဲ့ လကုန်လောက်ဆိုရင် အသိုက်တွေ ဆောက်ကြရောတဲ့ ဟေ့၊ သစ် ကိုင်းခြောက်တွေ ရှာကြ၊ သစ်ခက်ခြောက်တွေ ချိုကြနဲ့ သစ်ကိုင်းကြီးတွေမှာ အသိုက် ဆောက်ကြတာတဲ့ ။ အသိုက်ထဲမှာ မြက်ခြောက်တွေ ချော်မျှင်တွေ ခင်းသေးတာတဲ့ ။ ပြီးတော့မှ ကျီးကန်းမက ဥ ဥတာဆိုပဲ။ ကျီးကန်းသိုက် တစ်သိုက်မှာ လေးငါးခြောက်

ကံဉ္စ ဥတာတဲ့ ကွ။ ကျီးကန်းဥတွေ ငါလည်း မြင်ဖူးပါတယ်၊ ရှည်ရှည်
လေးတွေ လူလေးရ၊ စိမ်းပြာပြာတွေ၊ အညိုစင်းလေးတွေ၊ အစက်က
လေးတွေ အစိမ်းပေါ်မှာ ပါသေးတယ်။ တပေါင်း၊ တန်ခူးဆိုရင် ကျီး
တွေ ပေါက်တော့တာဟေ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျီးဖိုနဲ့ ကျီးမက မနားရအော
င် အစာရှာ ကျွေးကြရတာတဲ့ ကွ။ တော်သလင်းလောက် ရောက်မှ အသို
က်ကနေ ကျီးပေါက်ကလေးတွေ ထွက် လာပြီး အပျံသင်ကြ၊ ဆော့ကြ၊
ကစားကြတာ ဆိုပဲ"

"ငှက်တွေရဲ့ သဘာဝတွေကလည်း တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းတာပဲ အဘရာ"

ကျုပ်ပြန်ပြောလိုက်လို့ စကားဆုံးရုံ ရှိသေးသဗျ။

"ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုကြီးတာတေ"

"ဟ ကျောက်ခဲပါလား၊ ဒီကောင် ပျာယီးပျာယာနဲ့ ဘာဖြစ်လာပြန်
တာတုံး"

ကျုပ်က ပြောလိုက်ပြီး ဝိုင်းဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်
ကျောက်ခဲ ဝိုင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ ပုံစံက မပြေးရုံတမယ်ပဲ ဗျ။ ကိစ္စ တော်
တော်အရေးကြီးပုံ ရတယ်ထင်တယ်။

"ကျောက်ခဲ ဘာဖြစ်လာတာတုံး"

အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာတဲ့ ကျောက်ခဲကို ကျုပ်က ဆီးမေးလိုက်
တာဗျ။

"ကိုကြီးတာတေ၊ ဟောဟဲ၊ ဟောဟဲ"

ကျောက်ခဲ တော်တော်မောနေတာဗျ။ ဒီကောင် စကားတောင်
ချက်ချင်း မပြောနိုင်ဘူး။ ကျုပ်က ရေအိုးစင်က သောက်ရေတစ်ခွက်

ပြေးခပ်ပြီး ကျောက်ခဲကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒီကောင် ရေကို ဖြည်းဖြည်း သောက်တယ်။ ဒီတော့မှ အမောပြေသွားပြီး...

"ကိုကြီးတာတေ၊ ဘလေးချစ်ခိုင် ဆုံးပြီဗျ"

"ဟေ"

"ဟာ"

"ဟာ"

‘ဟေ’ ဆိုတာက ကျုပ် လန့်အော်လိုက်တာဗျ။ ‘ဟာ’ ဆိုတာက အဘနဲ့ အမေ လန့်အော်ကြတာ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ကျောက်ခဲ"

"သူ့ယာထဲမှာ သေတာတဲ့ ဗျ။ ဘလေးက မနက်အစော ကြီးထပြီး သူ့ယာထဲက ပဲခင်းကို သွားကြည့်တာတဲ့ ၊ ဟိုတစ်နေ့က ပဲခင်းကို မြေဩဇာ ပက်ထားတာ၊ အခြေအနေကြည့်ဖို့ သွားတာတဲ့ ဗျ။ ပြီးတော့ ပေါင်းလေးဘာလေးလည်း နုတ်မယ်တဲ့ ဗျို့၊ သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် လောက်လေးကြီးကို ပခုံးမှာ လွယ်ပြီး လောက် စာလုံးအိတ်ကို စလွယ်သိုင်းထွက်သွားတာတဲ့ ဗျ"

"နေပါဦး ကျောက်ခဲရဲ့ ၊ သေတာက ပိုးထိလို့ လား၊ လေတွေဘာတွေ ဖြတ်သွားတာလား"

"ဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျီးကန်းတွေ ဝိုင်းထိုးလို့ သေတာတဲ့ "

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ မင်းသွားကြည့်ပြီးပြီလား"

"မရောက်သေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်လည်း ကြားကြားချင်း ကိုကြီးတာတေကို လာခေါ်တာဗျ၊ ရွာထဲကလူတွေရော သူကြီးရော ဆယ်အိမ်ခေါင်း

တွေရော သွားကြပြီဗျ"

"ဟာ...ဟုတ်လား၊ ကဲ လာကွာ၊ တို့ လည်း သွားကြည့် ရအောင်"

"ချစ်ခိုင်းနယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟယ်"

ကျုပ်အမေက ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြောလိုက်တာဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင်းကို ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံးက လွှတ်ခင်ကြတာဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင်း ဆိုတဲ့ လူက ငှက်ပစ်ဝါသနာ ပါတာကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ။ ရပ်ရေးရွာရေး ဆိုလည်း ဘယ်တော့မှ လက်နှေးတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ သာရေး နာရေးဆိုလည်း ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေနဲ့ ကို ခိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်တဲ့ လူပါဗျ။ ဒီတော့လည်း တစ်ရွာလုံးက ဘလေးကို ခင်ကြတော့တာပေါ့ဗျ။

ဘလေးချစ်ခိုင်းက သူစိုက်ထားတဲ့ ပဲခင်းဘေးမှာ သေနေတာမျိုး။ တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ အထဲမှာ ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲလည်း ဝင်တိုးရတော့တာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်လာတာတွေတော့ တချို့က နည်းနည်း ရှုံ့ပေးကြသဗျ။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စတွေဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စလို့ ထင်နေကြပုံပဲမျိုး။

"ဟာ"

ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲ ဘလေးအလောင်းကို တွေ့ကြပြီဗျ။ ကျုပ်ရော ကျောက်ခဲရော ပါးစပ်က ‘ဟာ’ခနဲ ပြိုင်တူအော် လိုက်ကြမိတယ်မျိုး။

"ဟာ၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဗျာ"

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို မေးသလိုလို၊ သူ့ဖာသာ ပြောသလိုလိုနဲ့ အလန့်တကြား ပြောလိုက်တာဗျ။

ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဘလေးအလောင်းက ပက်လက်ဗျ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးစ

လုံး မရှိတော့ဘူးဗျို့။ မျက်လုံးနေရာမှာ ဟောက်ပက်ကြီး ဖြစ်နေလို့ ဗျာ
။ ပါးစပ်ကြီးကလည်း ဟပြီး အော်နေတဲ့ ပုံဗျ။ ဘလေး မသေခင် မချိမ
ဆုံဝေဒနာ ခံစားပြီး မချိမဆုံ အော်ဟစ်ပြီးမှ သေသွားတဲ့ ပုံပါဗျာ။ တစ်
ကိုယ်လုံးလည်း သွေးတွေ ခြင်းခြင်းနီနေတာဗျို့။ အဝတ်အစားတွေလ
ည်း စုတ်ပြပြီးနေတာဗျ။

"ဟာ"

ကျုပ်ဖြင့် လန့်တောင် အော်မိတာဗျို့။ သွေးတွေရွဲနေလို့ စောစောက
မသိတာဗျ။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ ဘလေးကိုယ်မှာ အသား
တွေမှ မရှိတော့တာ၊ အရိုးတွေ ပေါ်နေတာဗျ။ မျက်နှာမှာ လည်း အသား
မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ် ရှေ့တိုးသွားလိုက်တယ်။ အလောင်းနားမှာ ကပ်ပြီး
ရပ်ကြည့်နေတဲ့ သူကြီးနဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေ အနားကိုကပ်ပြီး ကြည့်
လိုက်တယ်။

အို...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ။ ဘလေးရဲ့ ရင်ဘတ်ခြမ်းတစ်ခုလုံး အသား
ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိတော့တာ၊ အရိုးတွေ ပေါ်နေတာဗျ။ ကျုပ်တို့ စောစော
က ကြည့်တဲ့ နေရာက နည်းနည်းလှမ်းတွေ့ပြီး သေသေချာချာ မမြင်ရ
တာပဲ။ အို...ဗိုက်ထဲမှာ လည်း ဟောင်းလောင်းကြီးဗျ။ အူတွေ အသည်း
တွေ ဘာမှ ကို မရှိတော့တာ။ ကျောကုန်းဘက် ကိုသာ လှန်မစားနိုင်လို့
အသားကျန်နေတာဗျ။ မျက်နှာမှာ လည်း အသားတစ်စက်မှ မရှိတော့
ဘူးဗျာ။ ဟာ... ဘလေးရဲ့ လျှာပါ မရှိတော့တာဗျ။ လျှာကိုပါ စားသွား
တာပဲ။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး သူကြီးရယ်"

ဟင်...ဘိုးညီလေးဗျ။ ဒီအဘိုးကြီး တောင်ဝှေးကြီး ထောက်ပြီး ဒီအ
ထိ လိုက်လာတာပဲ။

"ရွာမြောက်ပိုင်းက သာတင့်တွေတာ ဘိုးညီလေးရဲ့ ၊ သာတင့်က သူ့ယာထဲက ပဲခင်းကိုအသွား ဒီနားမှာ ကျီးတွေ ဝိုင်းအုံနေလို့ ဘာများ လဲဆိုပြီး လာကြည့်တာတဲ့ ၊ အပေါ်မှာ ဝဲနေတဲ့ ကျီးကတင် အကောင် တစ်ရာလောက် ရှိတာဆိုပဲ၊ အောက်မှာ ချစ်ခိုင်ကို ဝိုင်းထိုးဆိတ် စားသောက်နေတာက အကောင်ငါးရာ လောက်တောင် ရှိမယ်လို့ သာတင့် ပြောတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ သူက မြေဆိုင်ခဲကြီးနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တော့မှ ကျီးတွေ ဝေါကနဲ့ ပျံသွားတာတဲ့ ။ ဒီတော့မှ သူလာကြည့်တော့ ချစ်ခိုင်အလောင်းကိုတွေ့ တာတဲ့ ။ ပထမတော့ သာတင့်က ခွေးသေတွေ ဘာတွေကိုများ ဝိုင်းပြီး ကျီးကန်းတွေ စားနေသလားလို့ တွေးမိတာတဲ့ ၊ လာကြည့်တော့မှ ချစ်ခိုင် အလောင်း တွေတာဆိုပဲ။ သူ အံ့သြပြီး ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲကျီးကန်းတွေက သူ့ကို ဝိုင်းထိုးမယ်လုပ်လို့ မနည်း လွတ်အောင် ပြေးခဲ့ရသတဲ့ ဗျာ။ ကျုပ်ကို လာပြောလို့ ကျုပ်တို့ လူစုပြီး ဒီကိုရောက်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ ကျီးကန်းတွေ မရှိတော့ဘူးဗျ"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ချစ်ခိုင်ရယ်"

ဘိုးညီလေးက လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ တဘက်ကလေးနဲ့ မျက်ရည် သုတ်နေတယ်။ ဘလေး ချစ်ခိုင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် လောက်လေးကြီးဗျ။ လောက်စာလုံးတွေလည်း မြေကြီးပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေတယ်။

ဘလေးနဲ့ တစ်လံလောက် နှစ်လံလောက်အကွာမှာ ကျီးကန်းအသေငါးကောင် ခြောက်ကောင် တွေတယ်ဗျ။ သူမသေခင်တော့ ရသလောက် ပစ်သွားသေးတာပဲလို့ ကျုပ်တွေ့လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျီးကန်း အကောင်တစ်ထောင် လောက်ကိုတော့ ဘလေး ဘယ်လိုလုပ်ပစ်နိုင်မှာတုံးဗျာ။

အသားမရှိတော့ဘဲ အရိုးတွေပေါ်နေတဲ့ မျက်လုံးဟောက် ပက်ကြီး
တွေနဲ့ ဘလေးချစ်ခိုင်ရဲ့ အလောင်းကြီး ကလည်း မျက်စိထဲက မထွက်
တော့ပါဘူးဗျာ။

ယာထဲမှာ ပဲ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီး နေ့ချင်း သင်္ဂြိုဟ် လိုက်ကြ
ရတာပေါ့ဗျာ။ အလောင်းကို ရွာထဲအထိ ပြန်မယူတော့ဘူးဗျ။
အလောင်းကလည်း မြင်လို့ ကို မကောင်းတော့တာ လေဗျာ။ ပါးစပ်ကြီး
ဟပြီး မချိမဆံ့ အော်နေတဲ့ ပုံကြီးဗျ။

တစ်ရွာလုံး တိတ်တိတ်သွားတာမျိုး။ လူတွေ တော်တော်
ကြောက်သွားကြတာ။ ဟိုသစ်ပင် မော့ကြည့်၊ ဒီသစ်ပင် မော့ကြည့်နဲ့
ကျီးကန်းတွေများ ရောက်နေမလားဆိုပြီး လန့်နေကြတာဗျ။ လူကြီးတွေ
ကလည်း ပြောကြရတာပေါ့ဗျာ။

"ဟဲ့...နင်တို့ က ဘာအတွက် ဒီလောက် ကြောက်နေကြ တာတုံး၊ ချ
စ်ခိုင်က ငှက်မုဆိုးမို့ ငှက်သတ်တာ ခံရတာလေ၊ နင်တို့ မကြားဖူးဘူး
လား။ အလမွာယံဆရာ မြွေကိုက်သေရသတဲ့ ၊ အခု လည်း ငှက်မုဆိုး ငှ
က်သတ်လို့ သေရတာပဲလေ၊ နင်တို့ က ငှက်မုဆိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ငှက်
တွေကို ဘာလို့ ကြောက်နေကြတာ တုံး"

လူကြီးတွေက ဘယ်လိုတွေပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ ထနောင်း ကုန်း
သားတွေက ကြောက်ကြတာပဲဗျ။ ကျောက်ခဲတို့ အရွယ်တွေ ကတော့
သွားလေရာမှာ လွယ်အိတ်တွေ စလွယ်သိုင်းလို့ ဗျ။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ
လောက်စာလုံးနဲ့ လေးခွတစ်လက် ထည့်ထားကြ တာ။ ကျီးကန်းတွေ ရ
န်မူရင် တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းပြီးခုခံဖို့ ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပေလောက်ရှိတဲ့
တောကျီးကန်းကြီးတွေကတော့ ကျုပ် တို့ ရွာကို မလာတော့ဘူးဗျ။

ဒါပေမဲ့ ဘလေးချစ်ခိုင် ဆုံးပြီး တစ်လလောက်ကြာတော့ ရွာထဲမှာ

ကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်ကြပြန်ရောဗျို့။ ကျုပ်လည်း ဘာဖြစ်တာတုံး သိရအောင် ရွာထဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။

"တာတေရေ...ဒီလိုကြည့်နေလို့ တော့ မဖြစ်တော့ဘူးနော်၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်မှာ ဟေ့"

ကျုပ်ဝိုင်းထဲက ထွက်တာနဲ့ မြောက်ပိုင်းက ဘိုးစိန်ညိုနဲ့ တန်းတိုးတာဗျို့။

"အခု ဘာဖြစ်လို့ တုံး ဘိုးရဲ့ "

"ဟ... တို့ မြောက်ပိုင်းက စိန်ဖေလေ၊ ပဲခင်းထဲက ပြန်လာတာ တောကျီးကန်းတွေ ဝိုင်းလိုက်လို့ ဟ တာတေရ၊ မနည်းကို အသက်လုပ်ပြီး ပြေးခဲ့ရတာဆိုပဲ၊ ရွာထဲဝင်တော့မှ နောက်ပြန်လှည့် သွားကြတာတဲ့ ။ ဒီနေ့ဆိုရင် ရွာပြင်ကို ဘယ်သူမှ တောင် မထွက်ရဲ ကြဘူးတဲ့ ဟ"

"ဟာ...ဟုတ်လား ဘိုး၊ ဒီကျီးကန်းတွေ ပြန်ရောက် လာကြပြန်ပြီပဲ၊ ထူးတော့ တော်တော်ထူးနေပြီပဲ ဘိုးရဲ့ "

"ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ၊ စိန်ဖေသာ လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ရင် ချစ်ခိုင်းပုံစံအတိုင်း ဖြစ်တော့မှာ ထင်တယ်၊ တစ်ခုခု တော့ လုပ်စမ်းပါ လူလေးရာ၊ မင်းဆရာကြီးတွေ ပင့်သင့်ရင်လည်း သွားပင့်ပေတော့ကွာ"

"ကျုပ် ကြည့်လုပ်ပါ့မယ် ဘိုးရာ"

"အေး၊ အေး၊ မင်းကို အားကိုးပါတယ် တာတေရာ"

ကျုပ် ရွာထဲ မသွားတော့ဘဲ ဝိုင်းထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပေါ်တက်တော့ အဘနဲ့ အမေက အကျိုးအကြောင်း မေးလို့ ကျုပ်ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့လုံး ကျုပ် အလုပ်တွေလုပ်ရင်း ဒီအကြောင်းကိုပဲ တွေးနေမိတာဗျ။ ကျုပ် ဘာကိုမှ အဖြေထွက်အောင် မတွေးနိုင်ဘူး။ ညအိပ်

ရာဝင်တော့ မဲဝါရဲ့ ကိုယ်ပွား အရပ်ကလေးကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားပြီး မဲဝါကို ကျုပ်ပြောလိုက်တယ်။

"သီချိုင်းရှင်မ မဲဝါ၊ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ကျီးကန်းတွေ သောင်းကျန်းလို့ ဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လက ဘလေး ချစ်ခိုင်ကို သတ်ပြီး စားပစ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ က ဘလေးချစ်ခိုင်ကို ငှက်မုဆိုးမို့လို့ ကျီးကန်းတွေ သတ်ပစ်တယ်လို့ ထင်တာ၊ အခုတော့ ကိုစိန်ဖေကို သတ်ဖို့ ဝိုင်းလိုက်ကြပြန်ပြီဗျ၊ ဒီ ကျီးကန်းတွေဟာ လူသားစားတဲ့ ကျီးကန်းတွေဆိုတာ သေချာပြီ မဲဝါ၊ ဒီကိစ္စကို အိပ်မက်ပေးပြီး ပြောပြပါ၊ ပြီးတော့ ဒီရန်ကို ဘယ်လို နှိမ်နင်း ရမယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြပါဗျာ။ ကြာရင် ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေ ယာထဲ တောင်ဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ"

ကျုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မဲဝါ ကိုယ်ပွားရပ်ကလေးက ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတာကို ကျုပ် သိလိုက်တယ်။ အရပ်ကလေးကို ကျုပ်ခေါင်းအုံး အောက်မှာ ထားပြီး အိပ်လိုက်တယ်။

"တာတေ ငါ ဒီမှာ "

ကျုပ်က ခါတိုင်းမြင်နေကျ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အဝါပင်ကြီး အောက်ကို ကြည့်တော့ မဲဝါကို မတွေ့တာနဲ့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေတာဗျ။ မဲဝါက ဒါကိုသိလို့ ကျုပ်ကို လှမ်းပြောတာမျိုး။

အသံကြားတဲ့ ဘက်ကို ကျုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ နောက် ကျောဘက်က ဖက်သန်းပင်ကြီး အောက်မှာ ရပ်နေတာမျိုး။ ခါတိုင်းလိုပဲ ပန်းအဝါလေး တစ်ပွင့် ပန်ထားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ရွယ်တူ ကောင်မလေးပုံ စံ ဖန်ဆင်းပြီး လာတာဗျ။

"တာတေ နင်တို့ ရွာတော့ စုန်းငြိုးတာ ခံနေရပြီ"

"ဗျာ...စုန်းငြိုးတာ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ စုန်း မရှိပါဘူးဗျ"

"ဟဲ့ တာတေ၊ ဒီစုန်းက နင်တို့ ရွာက စုန်း မဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ တခြားမှာ နေတဲ့ စုန်း၊ သူ့ကို ကျီးကန်းမလို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူက ကမ္ဘာပတ်ပြီး သွားနေတာ၊ ဒီဘက်တွေကို မရောက်တာကြာပြီ၊ အခုမှ ဘယ်ကဘယ် လို ရောက်လာတာတုံး မသိဘူး၊ ငါနဲ့ လည်း မတည့်ဘူး။ ကျီးကန်းမက ငါ့ဆိုရင် အားကြီးမုန်းတာ"

"ဟာ..ဟုတ်လား၊ ကျီးကန်းမက မဲဝါကို ဘာကြောင့် မုန်းတာတုံးဗျ"

"တစ်ခါတုန်းက ငါပိုင်တဲ့ ရန်ကုန်က ကြံတောသီချိုင်းကြီးထဲမှာ လာပြီး မဟုတ်က ဟုတ်က အစီအရင်တွေ လာလုပ်လို့ ငါမောင်းထုတ် လိုက်ဖူးတယ်။ အဲဒါကို ကျီးကန်းမက ငါ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးထားတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် နင်ကောင်းကောင်း ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ပြမယ်လို့ ငါ့ ကို ကြိမ်းဝါးသွားတယ် တာတေရဲ့ ။ အခုတော့ သူနဲ့ ငါနဲ့ ပြန်တွေ့ကြရ တော့မှာ ပေါ့လေ"

"ဟင်၊ မဲဝါ ဘာလုပ်မလို့ တုံး"

"ဒီကျီးကန်းမကြီးက သူပုန်းတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ဆေးတွေ စီရင်ပြီး ကျီးကန်းတွေကို အစာကျွေးတာဟဲ့ တာတေရဲ့ ။ သူ့ဆေးမိသွားတဲ့ ကျီး ကန်းတွေအားလုံးဟာ သူ့အစေအပါးတွေဖြစ်ပြီး သူခိုင်းတိုင်း လုပ်ကြ တော့တာပဲဟဲ့၊ သူ ဒီနယ်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေမှန်း ငါတို့ မသိဘူး ။ သူနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ကျီးကန်းတွေရော ဒီနယ်က သူဆေးကျွေးထားတဲ့ ကျီးကန်းတွေရော ပေါင်းလိုက်ရင် ကျီးကန်းတွေ ထောင်နဲ့ ချီပြီး ရှိနေပြီ ။ အဲဒီတော့ကျီးကန်းကြီးတွေက ကျီးကန်းမရဲ့ အစေအပါးတွေ ချည်းပဲ ဟဲ့"

"နေပါဦး မဖဲဝါရဲ့ ၊ ဒီစုန်းမကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ကျီးကန်းမလို့ ခေါ်တာတုံးဗျ"

"ဟဲ့ တာတေ၊ ဒီကောင်မကြီးက စုန်းပညာကို အမြင့်ဆုံး တတ်နေပြီဟဲ့၊ အသက်ကလည်း ရာချီနေလောက်ပြီ၊ တခြားစုန်းတွေက ထဘီခြုံရင် လင်းတ ဖြစ်ကြတယ်။ သူက အဝတ်အနက်ကြီး ခြုံလိုက်ရင် ကျီးကန်းကြီး ဖြစ်သွားရောဟဲ့။ အရွယ်က တောကျီးကန်း ငါးဆလောက် ကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီစုန်းမကြီး ကို ကျီးကန်းမလို့ ခေါ်တာ"

"ဪ...ဒီစုန်းမကြီးက ဗမာမကြီးပဲလား"

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီက မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်နိုင်ငံက စုန်းမကြီးမှန်းကို မသိတာ"

"ဟာ...ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရွာတော့ ဒီစုန်းမကြီး ပြုံးတာ ကိုခံရရင် တစ်ရွာလုံး သေကုန်တော့မယ် ထင်တယ်"

"နင် ဒီလောက် ကြောက်စရာမလိုဘူး တာတေ၊ ဒီကောင်မကြီး ပုန်းနေတဲ့ ဂူပေါက်ကို ငါသိတယ်။ အခုလာမယ့် လကွယ်ည ကိုးနာရီတိတိမှာ နင် ထနောင်းကုန်း အနောက်ဘက် တံခါးကနေ ထွက်ခဲ့၊ ပြီးရင် ညောင်ကြတ်ပင်ကြီး အောက်မှာ စောင့်နေ၊ နင့်ကို နက်ကျော်လာပြီး ခေါ်လိမ့်မယ်။ နက်ကျော်ကို နင်မကြောက်နဲ့ တာတေ၊ နက်ကျော်က နင့်ကိုသိတယ်၊ သူ နင့်ကို ခင်တယ်။ သူနဲ့ သာလိုက်သွား၊ သူက ကျီးကန်းမ ပုန်းနေတဲ့ ဂူပေါက်ကြီးကို လိုက်ပြလိမ့်မယ်။ အဲဒီတောင် တစ်တောင်လုံးမှာ ကျီးကန်းမရဲ့ အစေအပါး ကျီးကန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက အစားကြူးတဲ့ ကောင်တွေဆိုတော့ အအိပ်လည်း ကြူးတယ်၊ အိပ်တန်းတက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ မနိုးတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ မျက်လုံးတွေက ညဘက်မှာ ကောင်းကောင်း မမြင်

ရဘူး။ နင် ရဲရဲသာလိုက်သွား၊ နင် ဂူထဲဝင်ပြီးလို့ စုန်းမကြီးက နင့်ကို အာရုံစိုက် နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ ဂူထဲကို ကျိုးကန်းမ မသိအောင် ဝင်ခဲ့မယ် ။ ငါ့ကို ကျိုးကန်းမ တွေ့သွားတာနဲ့ နင့်ကို သူ အာရုံ စိုက်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး၊ သိလား။ ငါ့ကိုပဲ အသေအကြေ တိုက်တော့မှာ ။ ငါ့ရှုံးမယ့်အ ရေးမြင်ရင် နင့်ဆရာကြီးတွေ ပေးထားတဲ့ အင်းတွေနဲ့ ဝင်ပြီးပစ်ပေ တော့။ တကယ်လို့ စုန်းမကြီးက အဝတ်နက်ခြုံပြီး ကျိုးကန်း ဖြစ်သွားပြီ ဆိုရင် နင် နောက်ဆုတ်လိုက်တော့၊ နက်ကျော် ရင်ဆိုင်လိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး ကျိုးကန်းမကြီး ဂူထဲကနေ ထွက်သွားရင် နင်ဘာမှ မလုပ်နဲ့ တော့ ကြားလား၊ နင် သူ့ကို သတ်လို့ တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီနယ်က နေ မောင်းထုတ်လို့ ပဲရမှာ ။ ဒါပေမဲ့ ကျိုးကန်းမက သူ့ရှုံးသွားရင် ဒီနယ် ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးဟဲ့"

"တာတေ၊ တာတေ ထတော့လေ၊ မိုးလင်းနေပြီဟဲ့"

အမေ နှိုးတော့မှ ကျုပ် နိုးသွားတာဗျ။ ကျုပ်ချက်ချင်း မဖဲဝါပေးတဲ့ အိပ်မက်ကို သတိရသွားပြီး အမေ့ကို လှမ်းမေးလိုက် တယ်။

"အမေ လကွယ်ဖို့ ဘယ်နှရက် လိုသေးတုံးဗျ"

"အောင်မယ် တာတေ၊ နင်က ဘာများ လုပ်ဦးမလို့ တုံး"

"ဟာ ကိစ္စရှိလို့ ပါ အမေရ"

"နောက်သုံးရက် လိုသေးတယ်ဟဲ့"

ကျုပ် အမေ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာသိမ်းနေ လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာသစ်ဖို့ ဝိုင်းထဲကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျုပ်မှာ အင်းတွေရှာရ၊ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်လုပ်ရ နဲ့ အားကို မအားပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဆရာကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။

ကိစ္စတစ်ခုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ကုန် ဘုရားခန်းဝင်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၊ ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးတွေ ရွတ်တဲ့ ဆရာသစ္စာဆိုဂါထာ သုံးပုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်ရ တာပေါ့ဗျာ။ ဒီရက်အတွင်း ကျုပ်ဝိုင်းပြင်ကို လုံးဝမထွက်ဘူးဗျ။

အဘနဲ့ အမေက ကျုပ်လုပ်နေတာတွေကို မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေကြတာဗျ။ ဘာမှ တော့ မမေးဘူး။ ကျုပ်က အဖေရှင်တို့ ၊ ဘိုးလူပေတို့ ကို တိုင်တည်ပြီး အကြောင်း ကြားလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်စောင့်နေတဲ့ လကွယ်ညကို ရောက်လာတော့ တာပေါ့ဗျာ။

မဖဲဝါ ပြောတဲ့ အတိုင်း ညကိုးနာရီတိတိမှာ ကျုပ်ရွာ နောက်ဘက်တံခါးက ထွက်ပြီး ညောင်ကြတ်ပင်ကြီး အောက်ကို ရောက်နေပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ အင်းတွေဆေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားတယ်။ ကျုပ်သုံးဖို့ ရွေးထားတဲ့ အင်းတွေကတော့ လွယ်အိတ်အပြင်ဘက်က အိတ်ကပ်ထဲမှာ အစဉ်အတိုင်း ထပ်ထားပြီး သားဗျ။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ၊ အိ"

ဟော နက်ကျော်ကြီး လာပြီဗျို့။ လကွယ်ည အမှောင်ထုကြီးထဲက ပေါ်လာတဲ့ နက်ကျော်ကြီး အသံဗျ။ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းလာခဲ့တာလေဗျာ။ နက်ကျော်ကြီးကို ကျုပ် မြင်နိုင်တယ်လေဗျာ။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး"

နက်ကျော်ကြီးရဲ့ အူသံ တဖြည်းဖြည်း နီး လာပြီဗျို့။ ဟော ဟိုမှာ နက်ကျော်၊ နက်ကျော်။ ဒီကောင် ကျုပ်ဆီကို တန်းလာနေတာဗျ။ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီးလားဗျာ။ တကယ်ကို နွားမတမ်း တစ်ကောင်လောက်ကို ရှိတာဗျ။

နက်ကျော်က ကျုပ်ကို ရပ်ပြီးကြည့်နေတယ်။ သူ့အမြီးကြီးကိုလည်း လှုပ်ပြတယ်ဗျ။ ကျုပ်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ညောင်ကြတ်ပင်ကြီး အောက်က ထွက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း ထွက်လိုက်ရော နက်ကျော်က ချာခနဲလှည့်ပြီး အလယ်ရိုးမဘက်ကို ဦးတည်ပြီး သွားရောဖို့။ ကျုပ်လည်း နက်ကျော်ကြီးနောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးက ရှေ့ကသွား၊ ကျုပ်က နောက်ကလိုက်နဲ့ တောင်ခြေကို ရောက်လာတယ်။ လရောင်မရှိပေမဲ့ ကြယ်ရောင်လေးရှိလို့ တော်တော့တာပေါ့ဗျာ။ အေးလိုက်တာတော့ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။ ရိုးမနဲ့ နီးလေ အေးလေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နက်ကျော်က အပြေးသွားနေတော့ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို မျက်ခြည် မပြတ်အောင် အပြေးအလွှား လိုက်နေရတာနဲ့ ကျုပ်မှာ ချွေးတွေတောင် ပြန်လို့ ဗျာ။ ချမ်းလည်း သိပ်မချမ်းတော့ဘူးဗျ။

နက်ကျော်ခေါ်တဲ့ လမ်းအတိုင်း ကျုပ်တောင်ပေါ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်စိတ်ထင် ညဆယ့်တစ်နာရီ လောက်ရှိတော့ နက်ကျော်က ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်လိုက်ရောဗျ။ ပြီးတော့ ချုံပုတ်တွေထဲ တိုးဝင်ခိုင်းတယ်။ သူက ရှေ့က တိုးသွားတော့ ကျုပ်လည်း နောက်က လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အသံမမြည် အောင် ကျုပ်က သတိထားပြီး တိုးရတာပေါ့ဗျာ။ ချုံပုတ်ကြီးတွေကို တိုးပြီး ဟိုဘက်ကို ထွက်လိုက်တော့...

ဟာ...တွေ့ပြီဗျို့၊ တွေ့ပြီ။ ကျီးကန်းမနေတဲ့ ဂူပေါက်ကြီးဗျ။ ဂူဝကို ချုံပုတ်ကြီး ပိတ်နေတာကိုဗျာ။ ဂူထဲမှာ မီးလင်းနေတယ်ဗျ။ ကျုပ် အပေါက်ဝကိုကပ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ နံရံမှာ ကျောက်ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားတာဗျ။ ပြီး တော့ ဂူအလယ်မှာ မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုနဲ့ ကျောက်အိုးကြီးတစ်လုံး တည်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

ဒါ စုန်းမကြီး ဆေးကျိုထားတာပဲ ဖြစ်မယ်ဗျို့။ ကျုပ် စုန်းမကြီးကို လိုက်ကြည့်တော့ မတွေ့ဘူးဗျ။ ဂူထဲက ကျောက်ပန်းခွဲကြီးမှာ နားနေတဲ့ လင်းတကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ တစ်ကောင်က လင်းတထိပ်နီကြီးဗျ။ တစ်ကောင်က လင်းတကျောဖြူကြီးဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင် မသေခင်က ပြောတဲ့ လင်းတကျောဖြူကြီး ဆိုတာ ဒီကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်မယ်ဗျို့။ ဟော ဂူထောင့်က မည်းမည်း မည်းမည်းနဲ့ ထွက်လာတာ ဘာကြီးပါလိမ့်။ ဟာ မျောက်ဝံကြီးဗျ။ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီးလားဗျာ။ ဟော၊ ဟော မျောက်ဝံကြီးက ဆေးကျိုတဲ့ ကျောက်အိုးကြီးနားကို လျှောက်လာပြီး မီးဖိုထဲကို ထင်းချောင်းတွေ ထိုးထည့်လို့ ပါလား ဗျ။ ဟော ဟော ခါးကြီးကုန်းပြီး ‘ဖူး ဖူး’ နဲ့ မီးတောင် မှုတ်နေလိုက်သေးရောဗျာ။ မီးဖိုက မီးတောက်သွားတာနဲ့ မျောက်ဝံကြီးက ကုန်းကုန်းနဲ့ ဂူထောင့်က မှောင်ထဲကို ဝင်သွားတယ်ဗျို့။

ဒီတော့မှ ကျုပ်လည်း ဂူထဲကို သတိထားပြီး ဝင်လိုက်တယ်။ နက်ကျော်က ကျုပ်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ပါလာတယ်။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂစ်၊ ဂစ်၊ ဂစ်"

ဟာ ကျုပ်ကို မြင်သွားပြီဗျို့။ လင်းတထိပ်နီကြီးက အိပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကင်းစောင့်နေတာဗျ။ ဒီကောင် ကျုပ် ကို တွေ့သွားပြီ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး"

ဟော လင်းတကျောဖြူကြီးကလည်း ကျုပ်ကို မြင်သွား ပြီး အော်တော့တာပဲဗျို့။

"ဟဲ့ ထိပ်နီနဲ့ ကျောဖြူ၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုံး"

ဟာ...ဒါ ကျီးကန်းမကြီးရဲ့ အသံပဲဗျ။ စောစောက မျောက်ဝံကြီး ဝင်

သွားတဲ့ ဂူထောင့် မှောင်ရိပ်ထဲကနေ ထွက်လာတာဗျ။ ခါးကြီးက တစ်ဆစ်ချိုး ကုန်းပြီး ခေါင်းမှာ ပဝါနီနီကြီး တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်း ထားတယ်ဗျို့။ နှာခေါင်းက ရှည်ရှည် ချွန်ချွန်ကြီးဗျ။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ တောင်ငှေးကို တဒေါက်ဒေါက် ထောက်ပြီး ခါးကုန်းကုန်းကြီးနဲ့ အလင်းရောင်အောက်ကို ထွက် လာပြီဗျို့။ ခါးမှာ ဝတ်ထားတာက ထဘီ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဘောင်းဘီပွပွကြီး ဝတ်ထားတာ။ သူဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကလည်း ရင်ဖုံးအင်္ကျီလို ပွပွကြီးဗျ။ အပေါ်ရော၊ အောက်ရော အနက်ရောင်ချည်းပဲ။ စုန်းမကြီးရဲ့ ပုံစံကိုက နှာခေါင်း ချွန်ချွန်ကြီးနဲ့ မည်းမည်းကြီး ဆိုတော့ ကျီးကန်းကြီး လမ်းလျှောက် လာသလိုပါပဲဗျ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး"

လင်းတကြီး နှစ်ကောင်ကလည်း မနားတမ်း အော်နေတော့တာဗျို့။

"ဟဲ့ကောင် နှစ်ကောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ တုံးလို့ ငါမေးနေတာ ပြောလေ"

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး"

"ဘာ...ရန်သူ ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာ တုံး ရန်သူ"

ကျီးကန်းမကြီးက လင်းတကြီးတွေပြောတဲ့ စကားကို နားလည်ပုံပဲဗျ။ ခါးကုန်းကုန်းကြီးနဲ့ ဂူထဲကို လိုက်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်က ကျောက်တုံးကြီး တစ်လုံးနောက်မှာ ကပ်ပြီးရပ်နေတာဆိုတော့ ကျုပ်ကို ရုတ်တရက် မမြင်ဘူးနဲ့ တူတယ်ဗျ။

ကျုပ်က ပုန်းနေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးရဲ့ နောက်ကနေ ရှေ့ကို ထွက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျီးကန်းမကြီးက ကျုပ်ကို မြင်သွားပြီး သူ့လက်ထဲက တောင်ငှေးကို ဒေါက်ခနဲ ဆောင့် လိုက်ပြီး...

"ဟဲ့ နင် ဘယ်သူတုံး"

"ကျုပ်က တာတေပါ"

"ဘာ...တာတေ ဟုတ်လား၊ နင်က ငါနေတဲ့ ကျောက်ဂူထဲကို ဘာ လာလုပ်တာတုံး"

ဒီမိန်းမကြီး ဗမာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်ရပေမဲ့ ဗမာစကားကို ကောင်း ကောင်း ပြောတတ်သားပဲဗျ။

"ကျုပ်ခွေးပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာရင်း တောထဲမှာ မျက်စိလည်သွားလို့ ဗျ"

"နင့်ခွေး ဟုတ်လား၊ နင့်ခွေးကို ဆာလောင်နေတဲ့ ငါ့ ကျီးကန်းတွေ က စားပစ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ကောင်လေးရဲ့ ၊ အခု တော့ ငါ့ကျီးကန်းတွေက နင့်ခွေးကိုတင် မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်ကိုပါ စားပစ်တော့မ ယ်၊ သိလား ကောင်လေး"

"ကျုပ်ကို ခင်ဗျားကျီးကန်းတွေက စားမယ် ဟုတ်လား၊ စားရဲရင် စားကြည့်လေ၊ တာတွေအကြောင်း သိသွားမှာ ပေါ့ဗျ"

"အောင်မာ၊ ဆောင့်ကြွားကြွားနဲ့ ၊ မလောက်လေး မလောက်စား အ ကောင်လေးကများ ၊ ဟဲ့ ထိပ်နီနဲ့ ကျောဖြူ၊ ဒီအကောင့်ကို သတ်ပြီး စား လိုက်ကြစမ်း"

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂစ်၊ ဂစ်၊ ဂစ်"

လင်းတကြီး နှစ်ကောင်က အတောင်ပံတွေ တဖြန်းဖြန်း ခတ်ပြီး ကျူ ပ်ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ပျံပြီး ဝင်လာတယ်ဗျို့။ ကျုပ်လည်း လက်ထဲမှာ အဆင်သင့် ကိုင်ထားတဲ့ အင်းချပ်နဲ့ ပစ်လိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ အင်းက ‘ဂဠုန်စက်’ အင်းဗျ။ လင်းတ လောက်ကတော့ ဘယ်မှုမှာ တုံးဗျာ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ အင်းကြောင့် လင်းတကြီးနှစ်ကောင် မီးတွေ ထတောက်ပြီး ဂူကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ထိုးကျသွားရောဗျို့။ ဒီတော့မှ ကျီးကန်းမကြီးက ကျုပ်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့် ပြီး...

"လက်စသတ်တော့ နင်က ဆရာကိုး၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ငယ်တဲ့ ဆရာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးတာ၊ ကဲ နင့်ကို ငါ မသတ်မိခင် ဒီဂူထဲက နင် ထွက်သွားပေတော့"

"ကျုပ် ဒီဂူထဲက ထွက်သွားဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားကို ဒီဒေသက မောင်းထုတ်ဖို့ လာခဲ့တာဗျ၊ ကျီးကန်းမကြီး ရဲ့ "

"အောင်မာ၊ နင်က ငါ့နာမည်ကိုတောင် သိနေတာကိုး၊ နင်က ပေါ့သေးသေးကောင်တော့ မဟုတ်ဘူး ပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကြံတောသချိုင်းထဲ က မောင်းထုတ်ခဲ့တဲ့ မဖဲဝါရဲ့ မိတ်ဆွေဗျ"

"ဘာ...နင်က ဟိုသရဲမရဲ့ မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရင် ဟန်ကျလိုက်တာ၊ နင့်ကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ဟိုသရဲမကို ငါ လက်စားချေရမယ်၊ ကဲ နင့်ဟာမ သရဲမကို ခေါ်လိုက်စမ်း၊ မခေါ်ပေးနိုင်ရင်တော့ နင်သေဖို့ ပြင်ထားပေတော့၊ ဆရာပေါက်စန ကောင်စုတ်ကလေး"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ငါ့ကို ခေါ်စရာမလိုဘူး ငါ ဒီမှာရောက်နေပြီသားဟဲ့ ကျီးကန်းမရဲ့ "

ဟာ...မဖဲဝါ ရောက် လာပြီဗျို့။

"ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး"

အို...နက်ကျော်ကြီးကလည်း အူပြီး ဂူကြမ်းပြင်ကို လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်လို့ ဗျ။ ဒီတုန်းမှာ ကျုပ်က မဲဝါကို ကြည့်လိုက်တယ်။ မဲဝါက ကျုပ်ကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲနဲ့ ပြတယ်ဗျ။ ကျုပ်သိတာပေါ့။ ကျုပ်ကို အင်းပစ်ခိုင်းနေတာလေ။ ကျီးကန်းမကို မဲဝါ ဒီအတိုင်း ရင်ဆိုင်လို့ ဘယ်ရမှာ တုံး။ ကျုပ်ဆို တဲ့ ကောင် ကလည်း အဆင်သင့် ပြင်ပြီးသားပါဗျာ။ စောစောက အင်းတစ်ချပ် ပစ်ပြီးကတည်းက နောက်တစ်ချပ်က လက်ထဲမှာ အဆင်သင့် ကိုင်ပြီးသားလေ။ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်ပစ်မှာ က 'မှော်စက်ရောင်' အင်းဗျ။ စုန်းတွေရဲ့ စက်မျိုးစုံကို ဖျက်ပစ်မယ့် အင်းပဲဗျ။ ကျုပ် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း မသိမသာ ဆုတ်လိုက်ပြီး မဲဝါကို မဲနေတဲ့ ကျီးကန်းမကြီး တည့်တည့်ကို အင်းပစ်သွင်းလိုက်တယ်။

"ကဲကွာ၊ အဲဒါ မှော်စက်ရောင် အင်းတဲ့ ဟေ့၊ ခံနိုင်ရင် ခံတော့ဟ"

"ဝုန်း"

ဟာ...ဝုန်းခနဲမြည်ပြီး ဝင်းခနဲ လက်သွားတယ်ဗျို့။ ပြီးတော့ မီးခိုးတွေ မှောင်သွားတယ်။ အခိုးတွေ ပြယ်သွားတော့ ဂူကြမ်းပြင်မှာ ခူးထောက်လျက် ကျနေတဲ့ စုန်းမကြီးကို တွေ့လိုက် ရတယ်။

ဟော...ခုန်ပြီ၊ မဲဝါ ခုန်ဝင်သွားပြီဗျို့။

"ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း"

မဲဝါရဲ့ လက်ဝါးကြီး လေထဲမှာ မြောက်သွားပြီး စုန်းမကြီးရဲ့ ကျောကုန်းကို ဆက်တိုက်ရိုက်လိုက်တယ်။

"ဝေါ့"

ဟော...ကျီးကန်းမကြီး သွေးတွေအန်ပြီဗျို့။ ဟော ထပြီ၊ ထပြီ၊ ကျီး

ကန်းမကြီး ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ထပြီး ကျောက်ပန်းဆွဲတစ်ခု တစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အဝတ်မည်းကြီးကို ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်မည်းကြီးကို သူ့ကိုယ်ပေါ် ခြုံလိုက်ပြီး...

"နင့်ကို ငါက လျှော့တွက်လိုက်တာ ငါ့အမှားပဲ၊ နင့်မှာ ဒီလောက်အစွမ်းထက်တဲ့ အင်းတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကို ငါ မထင်မိတာ၊ အဲဒါ ငါ့အမှားပဲ"

စကားလည်း ဆုံးရော စုန်းမကြီးက ကျီးကန်းကြီး ဖြစ် သွားရောဗျို့။

"ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဂူး၊ ဂရား၊ ဂရား"

ဟာ...နက်ကျော်ကြီး ပြေးဝင်သွားပြီဗျို့။ ကျီးကန်းကြီးက အပေါ်ကို ပျံတက်ပြီး ကျောက်စက်ပန်းဆွဲကြီး တစ်ခုပေါ်မှာ နားနေတယ်။

"ဂရား၊ ဂရား၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်"

နက်ကျော်ကြီးက အောက်ကနေ မော့ကြည့်ပြီး ဒေါသ တကြီးနဲ့ ဟောင်ရောဗျို့။ ကျီးကန်းကြီးက မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဂူပေါက်ဝကို တစ်ရှိန်ထိုး ပျံထွက် သွားရောဗျို့။ ကျုပ်ကလည်း မဖဲဝါ မှာ ထားလို့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။

"ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်"

နက်ကျော်ကတော့ ဂူပေါက်အထိ လိုက်ဟောင်နေတာပဲ ဗျာ။

"ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ"

ဟာ...ဘာသံတွေပါလိမ့်။ ကျုပ် ဂူပေါက်ဝကို ပြေးထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ ကျီးကန်းတွေဗျို့။ အကောင် နှစ်ထောင်လောက်များ ရှိသ

လား မသိပါဘူးဗျာ။ ကျီးကန်းမကြီး ပျံတဲ့ နောက်ကို စုပြုပြီး ပျံလိုက်သွားကြတာမျိုး။ ဂူထဲမှာ မဖဲဝါကို မတွေ့တော့ဘူးဗျာ။ ကျုပ်က မီးဖိုပေါ်က ကျောက်အိုးကြီးကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပြီး တွန်းလှဲလိုက်တယ်။ ကျောက်အိုးကြီးက ဖိုခနောက်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျပြီး ကွဲသွားတယ်။ အထဲက အရည်ပူကြီးတွေက ဂူထောင့်က မှောင်ရိပ်ထဲကို စီးသွားတယ်။ စောစောက မျောက်ဝံကြီး ဝင်သွားတဲ့ ဘက်လေဗျာ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂရား၊ ဂီး"

ဟာ အော်သံကြီးဗျာ။ မချိမဆံ့ အော်တဲ့ အသံကြီးဗျာ။ ဒါ စောစောက မျောက်ဝံကြီး အော်တာဗျာ။ ဘယ်လို အစွမ်းရှိတဲ့ ဆေးရည်တွေလည်း တော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျာ။ မျောက်ဝံကြီး အော်သံက တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်ပြီး နောက်ဆုံး ငြိမ်သွားရော မျိုး။

ကျုပ် ဂူအပြင်ကို ပြေးထွက်ပြီး အဝင်ဝက ချုံပုတ်ကြီးထဲကို တိုးဝင် လိုက်တယ်။ ချုံပုတ်ကြီး ဟိုဘက်ကို ထွက်လိုက်တော့ ဟာ နက်ကျော်ကြီးဗျာ။ ဒီကောင်ကြီး ကျုပ်ကို စောင့်နေတာမျိုး။

အဲဒီညက နက်ကျော်ကြီးက ကျုပ်ကို ရွာနားအထိ ပြန်ပို့လေရဲ့ ။ ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆရာတော့ကျောင်းက တုံးမောင်းတောင် ခေါက်နေပြီမျိုး။

တာတေ